

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců JUDr. Lenky Novotné a Mgr. Jiřího Vilda ve věci

žalobce: **G. D.**, narozený dne „X“, státní příslušnost Albánská rep.
v ČR: „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,**
IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4-Nusle

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-134613-5/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-134613-5/SO-2022, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje L. S.

azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 6. 2022, č. j. OAM-18672-18/PP-2021. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 169r odst. 1 písm. n) zák. č. 326/1999 Sb. zastavil správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty, neboť účastník řízení se bez vážného důvodu nedostavil k výsledku. V podané žalobě shodně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl, že správní orgán, který řízení o jeho žádosti zastavil z důvodu nedostavení se k výsledku, postupoval zcela formalisticky, aniž by se zabýval dopady, které takové rozhodnutí má na jeho soukromý a rodinný život a jeho dcery, resp. aniž by se zabýval tím, zda takové rozhodnutí je v nejlepším zájmu dítěte, a tedy v souladu s Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Evropské úmluvy. Žalobce tak vytkl žalovanému, že rezignoval na svou zákonnou povinnost zkoumat otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho rodinného života. Namítal, že pokud by jako otec nezletilého dítěte občana ČR vycestoval, pak by vzhledem k věku dítěte bylo nepochybně vážným dopadem do rodinného života a zásahem do zájmů nezletilého, a případná následná legalizace jeho dalšího pobytu podáním žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě v zemi původu by vedlo k dlouhodobému odloučení nezletilé od svého otce a takové řešení není v zájmu dítěte. Uvedl, že ačkoli se skutečně na výzvu nedostavil k výsledku, neměla by tato skutečnost sama o sobě být důvodem pro zamítnutí žádosti, tedy ne bez toho, aby byla posouzena přiměřenost takového rozhodnutí, jež má evidentní důsledky na něj i jeho nezletilou dceru. V obdobných případech je namíste přihlížet k ostatním skutečnostem v rámci řízení zjištěným a posoudit, zda z doložených dokladů nelze dospět ke zjištění skutečného stavu věci, respektive zda není namíste pokračovat v řízení (zda šlo o ve věci nezbytný úkon ke zjištění skutečného stavu věci), umožnit účastníku pochybení napravit a pokusit se tedy o projednání věci, resp. zvážit, zda zastavení řízení, bez toho, aby bylo umožněno účastníku se vůbec vyjádřit k důvodům, proč se k výsledku nedostavil (žalobce nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí) nebude nepřiměřené. Správní orgán tak postupoval navíc za situace, kdy se o konání výsledku vůbec nedozvěděl, neboť předvolání mu bylo doručováno fikcí. Ačkoli jde zjevně o jeho pochybení, že si řádně nezajistil přebírání pošty na hlášené adrese, přesto lze konstatovat, že zastavení řízení, jež má důsledky jako ukončení pobytu je za daných okolností zcela nepřiměřené a přísné. Postup správního orgánu žalobce považoval za tzv. přepjatý formalismus,

a přitom poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62 s tím, že v tomto rozhodnutí uvedl soud, že i v případě zastavení řízení o žádosti o prodloužení pobytu, jde o faktické neprodloužení platnosti jejího povolení k pobytu, což může znamenat zásah do jejího rodinného života, a tedy je potřeba posoudit, zda zastavení řízení o žádosti bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené. Nakonec má žalobce za to, že odstranění vad žádosti, resp. překážek bránících v pokračování v řízení (nedostavení se k výsledku) je mnohem účelnější, nežli trvat na zastavení řízení a toto následně nehospodárně případně na žádost žalobce opakovat, což by bylo zjevně neúčelně formalistické. Žalobce se tedy nedostavil k výsledku nikoli vědomě, nýbrž a jen z důvodu, že se o konání výsledku nedozvěděl, když se mu nedostalo do ruky oznámení zanechané doručovatelkou České pošty v poštovní schránce. Jeho jednání tak zjevně nebylo úmyslné a ani vědomé, čímž nedošlo k naplnění záměru zákonodárce, jenž tento vyjádřil implementací ust. § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., tedy záměrné protahování a „bojkot“ řízení. Navrhl napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušit.

2. Žalovaný nepovažoval žalobu za důvodnou s tím, že řada žalobních námitek je totožná s námitkami, které žalobce uváděl již v průběhu odvolacího řízení a které byly řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí. Za nedůvodnou považoval námitku žalobce, že nebyl zohledněn dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného života neposuzuje, pokud není rozhodováno meritorně, a proto nelze považovat napadené rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné. Žalovaný uvedl, že ohledně přiměřenosti napadeného rozhodnutí sice judikatura Nejvyššího správního soudu specifikovala, že v určitých případech je třeba v cizineckých věcech hodnotit přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života, aby takový případ nastal, je však nutné, aby cizinec uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto skutečnosti žalobce nedoložil. Postup správního orgánu I. stupně, pokud předvolal žalobce k výsledku považoval za správný, že žalobce se nijak neomluvil a ani následně relevantním způsobem neprokázal vážné důvody na jeho vůli nezávislé, jež mu bránily se k výsledku dostavit a neučinil tak, ani v průběhu odvolacího řízení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 8. 2022, č. j. MV-134613-5/SO-2022 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 6. 2022, č. j. OAM-18672-18/PP-2021. Tímto rozhodnutím správní orgán správní řízení zastavil dle § 169r odst. 1 písm. n) zák. č. 326/1999 Sb. Správní orgán rozhodoval o žádosti žalobce o prodloužení platnosti pobytové karty, která mu byla udělena jako rodinnému příslušníkovi občana EU. Žalobce k žádosti předložil mimo jiné rodný list dcery V. V., doklady o tom, že na dceru platí výživné, o zajištění ubytování pro sebe na adrese „X“. Při podání žádosti byl žalobce dne 10. 11. 2021 správním orgánem poučen o možnosti doručování, tj. že je povinen mít řádně označenou poštovní schránku se jménem, pravidelně kontrolovat její obsah, příp. nahlásit adresu pro doručování a současně byl upozorněn, že k doručení písemností může dojít i v případě, že si písemnost fakticky nepřevzeme, nevyzvedne si ji na poště, a v takovém případě dojde tzv. k fikci doručení dle § 24 odst. 1 zák. č. 500/2004. Podáním ze dne 23. 2. 2022 byl žalobce správním orgánem

vyzván, aby odstranil vady své žádosti, tj. aby předložil doklady potvrzující jeho skutečný společný pobyt s dcerou na území ČR. Tato výzva byla žalobci doručována na adresu, kterou žalobce správnímu orgánu oznámil, tj. „X“, kde si ji žalobce osobně převzal dne 4. 3. 2022. Na výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 11. 3. 2022, v němž sdělil, že s matkou dcery ukončili partnerské soužití, s matkou se domluvil, že dcera zůstane v její péči a současně uzavřeli dohodu, že se s dcerou bude stýkat a pravidelně platit výživné, že na základě dohody se s dcerou pravidelně stýká, navštěvuje ji, sleduje její prospěch a platí výživné. K podání předložil čestné prohlášení matky své dcery, doklady o pravidelném placení výživného prostřednictvím banky v Německu. Dne 18. 5. 2022 byl žalobce správním orgánem prostřednictvím provozovatele poštovních služeb předvolán k výsledku na den 20. 6. 2021, a to na adresu „X“, kde zásilka s předvoláním k výsledku určená do vlastních rukou žalobce zůstala dle sdělení pošty nevyzvednuta na poště. Předvolání k výsledku bylo zasláno též dceři žalobce a matce jeho dcery. Tyto zásilky se správnímu orgánu taktéž vrátily s tím, že adresátky si zásilky, ač jim byla oznámena možnost jejího vyzvednutí na poště, nevyzvedly. Následně správní orgán řízení usnesením ze dne 22. 6. 2022, č. j. OAM-18672-18/PP-2021 podle § 169r odst. 1 písm. n) zák. č. 326/1999 Sb. zastavil, neboť žalobce se bez vážného důvodu nedostavil k výsledku. Usnesení správního orgánu I. stupně bylo žalobci prostřednictvím pošty doručováno na adresu „X“. Žalobce, ač mu byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky dne 27. 6. 2022, si zásilku na poště nevyzvedl. Zásilka byla vrácena správnímu orgánu dne 12. 7. 2022. Dne 30. 6. 2022 žalobce osobně převzal u správního orgánu

usnesení

ze dne 22. 6. 2022, č. j. OAM-18672-18/PP-2021, a dne 4. 7. 2022 bylo správnímu orgánu prostřednictvím zástupce žalobce doručeno jeho odvolání proti tomuto usnesení. Napadeným usnesením žalovaná odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

6. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu
nedostaví
k výsledku.
7. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího
21
let,
o kterého skutečně pečuje
8. Námitky, které žalobce předestřel v žalobě, jsou totožné s tím, jaké uváděl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Krajský soud se s důvody, které vedly žalovaného k zamítnutí odvolání žalobce, ztotožňuje.
9. V nyní projednávané věci správní orgány zastavily řízení o žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se řízení o žádosti zastaví mimo jiné, jestliže se cizinec „bez vážného důvodu nedostaví k výsledku“. Ve věci není sporné, že se žalobce nedostavil
k výsledku, který se měl uskutečnit dne 20. 6. 2022 a není sporné ani to, že žalobce byl (ostatně sám to nezpochybňuje) řádně k výsledku předvolán a že předvolání mu bylo řádně doručeno, tzv. fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, o čemž nemá po posouzení obsahu správního spisu krajský soud důvod jakkoliv pochybovat. Sporným je, zdali se tak stalo bez vážného důvodu a zdali byly správní orgány oprávněny řízení zastavit.

10. Namítal-li žalobce, že se k výsledku nedostavil z důvodu překážky nezávislé na její vůli, resp. bez vážného důvodu spočívajícího v tom, že o předvolání nevěděl, pak taková námitka neobstojí.
11. Žalobce dobře věděl, že je s ním na základě jím podané žádosti vedeno správní řízení, a proto se měl sám aktivně zajímat o jeho stav a průběh a zejména nepodceňovat zásadní okolnosti jako vyzvedávat poštu v době následující po podání žádosti, a to tím spíše že podepsal dne 10. 11. 2021 písemné poučení o možnostech doručování ze strany správního orgánu obsahující apel správního orgánu, aby si žalobce kontroloval poštovní schránku. Žalobce nespороval, že by mu nebyla v rozhodné době řádně doručována pošta, a skutečnost, že tak neučinil proto, že si nevybíral poštovní schránku, rozhodně nelze přičítat k tíži správnímu orgánu, nýbrž toliko žalobci v souladu se zásadou vigilantibus iura scripta sunt. Nad to soud upozorňuje, že z ničeho nevyplývá, že by žalobce nebyl ze zdravotních důvodů schopen se zajímat o stav správního řízení. Neuvedl to ani poté, co mu bylo doručeno usnesení o zastavení řízení, ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu (a ani v žalobě proti rozhodnutí žalované) rovněž tak nevysvětlil, z jakého důvodu si doručovanou písemnost na příslušné poště nevyzvedl a nechal úložní dobu marně uplynout. Žalobce si předvolání sám o své vůli nepřevzal. Podstatným v dané věci je i to, že předvolání mu bylo doručeno dokonce několik dnů před tím, než měl být výsledek realizován.
12. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, ani pokud vytýkal správnímu orgánu jeho údajný nesprávný procesní postup, byl-li předvolán k výsledku s tím, že správní orgán měl toliko žalobce vyzvat k odstranění vad (doplnění dokladů).
13. Ve správním řízení o žádosti cizince o povolení k pobytu ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. přezkoumává správní orgán, zda je cizinec skutečně rodinným příslušníkem občana ČR a zda skutečně o rodinného účastníka pečuje; zjišťuje tedy též existenci faktické rodinné vazby. Proto pokud z žádosti žalobce nevyplývalo a nebylo postaveno najisto, že o dceru skutečně pečuje (platí-li výživné na dceru z Německa a s dcerou nežije), a pokud ani po výzvě ze strany správního orgánu k doplnění dokladů k této žádosti to nevyplývalo (naopak pokud žalobce předložil doklady o pravidelných platbách výživného na dceru z Německa, vyvstaly pochybnosti, zda se žalobce navíc i skutečně zdržuje na území ČR), byl zcela správný postup, pokud správní orgán žalobce předvolal k výsledku.
14. Konečně ani námitka, že se správní orgán nezabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, opodstatněná není. Nejvyšší správní soud totiž v řadě svých rozhodnutí uzavřel, že v rozhodnutí, které je svou povahovou rozhodnutím procesním, se správní orgán přiměřeností takového jeho dopadu zásadně nezabývá, neboť prostor k tomu je určen jen v rozhodnutí ve věci samé. Napadené usnesení je svým charakterem rozhodnutím procesním, a protože v dané věci žádné mimořádné okolnosti, které by tuto zásadu prolomily, žalobce nejen v odvolání proti napadenému rozhodnutí, ale ani v předmětné žalobě nepředestřel a z obsahu správního spisu nevyplývají, nelze takovou námitku přijmout.
15. Soud shrnuje, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud řízení o žádosti žalobce podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců zastavily, neboť žalobce se bez vážného důvodu nedostavil k výsledku, resp. bezodkladně se správnímu orgánu neomluvil. Soud je přesvědčen, že ochrana subjektivních práv vyžaduje i určitou bdělost a aktivitu

žalobce. Soud má proto za to, že ani v těchto specifických podmínkách nedošlo k žádné nepřiměřené procesní tvrdosti vůči žalobci.

16. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. září 2023

JUDr. Jiří Krahula v. r.
předseda senátu